

Dường như sự sẻ chia đã tô thêm cho cuộc đời này một gam màu tươi sáng, tươi lên tâm hồn khô héo của những kẻ bị vùi dập bởi những khó khăn trong cuộc sống. Một bàn tay đỡ lấy sẽ cho họ thấy rằng có lẽ cuộc sống không hẳn là một bầu trời đen tối. Mà đâu đó, trên bầu trời khuya ấy vẫn có những ngôi sao sáng soi rọi tâm hồn họ - giống như cách Bác Hồ đã dẫn lối cho trái tim hàng triệu con người Việt Nam trong thời kỳ đen tối nhất. Khi mà các phong trào yêu nước diễn ra và lần lượt thất bại. Người dân như một đốm ánh sáng, họ lạc lối và buồn xuôi - họ phó thác cho số phận quyết định. Nhận thấy sự bất ổn này, ngày 5/6/1911, trên con tàu của Pháp, Bác đã đi tìm lại ánh sáng cho đồng bào - đi chỉ với hành trang là lòng yêu nước bất diệt, sự khất khạo giành lại độc lập cho nước nhà và tình thương dân sâu sắc. Sau 30 năm làm việc và học tập ở Pháp, Bác quay về với chủ nghĩa Mác Lê Nin cùng với niềm tin giải phóng mãnh liệt. Thời chiến, nhiều người đã chọn quay lưng với Tổ Quốc để bảo vệ mạng sống và gia đình - nhưng những thứ đó Bác không cần. Vì Bác nghĩ cho dân, cho nước, cho hòa bình mai sau. Vì thế, Người đã là một ngôi sao sáng nhất trong lòng người dân và cả bầu trời đất Việt.

Nhưng không phải ai cũng có thể quên thân mình mà hy sinh cho cộng đồng. Xã hội này vốn như một gian hàng tạp hoá - ngoài sự hy sinh ra thì đâu đó vẫn có những người ích kỷ, chỉ